

krátkou dobu, považují změny v hodnocení učitelů a změny rolí ředitelů a učitelů. Největší odpovědnost za důležité změny v hodnocení nese podle respondentů MŠMT. Nečekaným zjištěním je nízké očekávání od fakult připravujících učitele, které podle respondentů hrají výraznější roli pouze při zavedení kariérního systému a při změnách ve využívání sumativního a formativního hodnocení, ale i zde jsou až za vedením školy a ministerstvem školství. Většina opatření si podle respondentů vyžádá výraznější navýšení rozpočtu škol, ale až 40 % respondentů nedokáže odhadnout finanční náročnost některých změn.

Závěr č. 3: Pro hodnocení na úrovni žáků byl vznesen zásadní požadavek na to, aby změny byly stanoveny v návaznosti na upřesnění cílů vzdělávání.

Zavádění standardizovaného hodnocení žáků, ať už maturitní zkoušky, nebo plošného testování žáků na úrovni 5. a 9. ročníků, je vnímáno spíše pozitivně s ohledem na požadavek srovnatelnosti a zvyšování motivace pro dosahování lepších výsledků, ale částečně i s obavami z nejasnosti využívání výsledků těchto zkoušek (porovnávání škol, „žebříčky“). Ředitelé i učitelé otevřeně hovořili o obavě ze zneužití výsledků žáků pro hodnocení školy, respektive ředitele školy, bez znalosti a zohlednění kontextu včetně „přidané hodnoty“ jednotlivých škol.

Učitelé si uvědomují nutnost zohledňování potřeb žáků i v hodnocení. Pokud to má být součástí státní politiky, pak se také očekává státní metodická podpora pro zohledňování potřeb žáků se SVP při hodnocení a pro větší využívání inkluzivních metod hodnocení.

Tento závěr je třeba vnímat za závažný i s ohledem na další dva aspekty, které účastníci v diskusi často zmínili. **Zaprvé je stále náročnější motivovat žáky k co nejlepším výsledkům.** Nastavení národních standardizovaných testů a jejich využití se této problematice velmi úzce týká například v možnosti využití výsledků žáků při rozhodování o jejich další vzdělávací dráze (přijímání na střední školu).

Druhým negativně vnímaným aspektem jsou příliš velké kapacity středních škol, které ve spojení se snížením požadavků na uchazeče (absence přijímacích zkoušek) o studium znamenají:

- snižování nároků při hodnocení, kterým základní školy reagují na snižující se požadavky přijímacích řízení středních škol (přijímání jen podle známek na vysvědčení);
- nižší motivaci žáků se o něco snažit;
- komplikaci pro střední školy, které v prvním ročníku obtížně srovnávají „úroveň“ žáků z různých základních škol, kteří měli na vysvědčeních stejné známky, ale jejich znalosti a dovednosti nejsou srovnatelné.

Závěr č. 4: Hodnocení na úrovni učitelů je aktéry vnímáno jako zanedbatelný problém našeho školství, který musí řešit především ředitel školy a bez navýšení finančních prostředků je jeho vliv na zlepšování výsledků omezený.

Většina aktérů považuje kariérní systém a profesní profil učitele za potřebný, ale ztrácejí důvěru v jeho úspěšné dokončení a v jeho napojení na zvýšené finanční zdroje.

Diskuse o hodnocení učitelů se nevyhnula ani otázkám nedostatečného financování a nízkých platů ve školství, zvláště když na tento nedostatek upozorňuje i zpráva OECD.